

РЕШЕНИЕ

№ 2769

гр. София, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 97 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М. П. Л.

при участието на секретаря В. Д. К.
като разгледа докладваното от М.П. Л. Административно наказателно дело № 20221110213888 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 – чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. К. С., ЕГН:***** срещу Наказателно постановление (НП) №..... от 03.08.2022г., издадено от Н. П.а на длъжност „началник на 03 РУ СДВР“, с което на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за министерство на външните работи е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 64 от ЗМВР.

В подадената жалба се излагат съображения, че непредставянето на документ за самоличност не подлежи на санкциониране по реда на ЗМВР, а по ЗБЛД. Също така се сочи, че жалбоподателката е била спряна в качеството □ на водач на МПС, което обстоятелство не е посочено в обжалваното наказателно постановление. На следващо място се посочва, че не е налице яснота за какво нарушение е ангажирана отговорността на жалбоподателката, а именно за това, че не е изпълнила разпореждане на орган на МВР или за това, че е пречила на същият да изпълнява задълженията си. Излагат се твърдения, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Моли се за отмяна на наказателното постановление и в алтернативност за прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание жалбоподателката Н. С. се явява лично. Същата се представлява от адв. Й., който моли за отмяна на наказателното постановление поради допуснатото формално нарушение. Процесуалният представител представя пред настоящия съдебен състав писмени бележки, в които е посочено, че е налице разминаване между словесното и цифровото описание на нарушението. Излагат се съображения за допуснати процесуални нарушения, които са довели до ограничаване на правата на жалбоподателката. Моли се за

присъждане на направените по делото разноси.

Въззиваемата страна- началник на 03 РУ- СДВР в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Алипиева, която моли за потвърждение на наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Посочва, че е налице хипотезата на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР. Същата представя писмени бележки, в които излага подробни съображения относно правилността, законосъобразността и доказаността на вмененото на жалбоподателката нарушение. Претендира присъждане на направените по делото разноси.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 84 от ЗАНН, вр. чл. 314 от НПК, намира за установено следното от фактическа страна:

На 15.08.2022г. около 11:25 часа жалб. Н. С. управлявала лек автомобил в гр. София по ул. „О. П.“, в близост до №..... По същото време и на същото място свидетелите Е. Л. на длъжност „полицай“ при 03 РУ- СДВР и свидетелят А. Владимиров осъществявали служебните си задължения свързани с проверка при управление на леки автомобили. При изпълнение на служебните си задължения свидетелите забелязали лек автомобил, управляван от жалбоподателката С., като същата го управлявала докато говорела по мобилния си телефон. Свидетелите спрели за проверка жалбоподателката С., като ☐ отправили устно разпореждане да представи документите си за самоличност и документи относно автомобила. Същата отказала да представи на свидетелите изисканите от тях документи. Между двамата свидетели и жалбоподателката възникнал конфликт, като след многократно поискване и съответно непредставяне на документите свидетелите задържали жалбоподателката и отвели същата в 03 РУ- СДВР. На място бил извършен обиск на жалбоподателката С..

Във връзка с неизпълненото разпореждане дадено от свидетелите на жалбоподателката свидетелят Е. Л. на място, в сградата на 03 РУ- СДВР съставил на жалбоподателката АУАН 311 от 15.08.2022г., с бл. №..... Същият акт бил съставен в присъствието на един свидетел, а именно свидетелят А. В. и в присъствието на жалбоподателката, която получила екземпляр от същият акт срещу подпис. Жалбоподателката отказала да подпише съставения ☐ акт, което обстоятелство било отразено с подписа на един свидетел, а именно лице, което се е подписало като „Ангел Иванов Иванов“.

В срока по чл. 44, ал.1 от ЗАНН срещу така съставения АУАН не постъпили писмени възражения.

Въз основа на съставения акт било издадено процесното наказателно постановление (НП) №311 от 03.08.2022г., издадено от Нина П.а на длъжност „началник на 03 РУ СДВР“, с което на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за министерство на външните работи е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 64 от ЗМВР.

Същото било връчено на жалбоподателката на дата 07.10.2022г. срещу подпис.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от свидетелските показания на свидетелите Е. Л. и А. В., както и от писмените доказателства по делото, а именно Заповед №.....-7082/19.08.2022г. на директора на СДВР, удостоверение на Е. Л. относно заеманата от него длъжност, Заповед №.....-1098/25.08.2017г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 81213-1871/11.11.2015г., приобщени по реда на чл. 283 от НК, които съдът кредитира в своята цялост, доколкото същите спомогнаха на съда да установи възприетата фактическа обстановка, както и същите са еднопосочни и безпротиворечиви.

Св. Л., има логични и хронологично представени показания, от които се установява начина на извършване на проверката, както и обстоятелството, че на жалбоподателката са дадени устни разпореждания да представи документ за самоличност. Показанията на свидетеля Л. се подкрепят от дадените пред настоящия съдебен състав показания на свидетеля А. В. астващ при извършването на проверката на жалбоподателката, както и удостоверяващ отказа на свидетелката да подпише съставения ѝ АУАН.

Съдът намира, че показанията на двамата свидетели се явяват пълни, логични, взаимнодопълващи се и кореспондиращи си помежду си, поради което настоящата съдебна инстанция ги кредитира изцяло с доверие и ги взе предвид при изграждане на вътрешното си убеждение.

От така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като изхожда от легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок срещу акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, жалбата е **основателна**, като съображенията на съда в тази насока са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т. е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, но в нарушение на процесуалните правила.

Следва да се отбележи, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Съгласно т. 1. 13 от Заповед № ..... от 11.11.2015 г. на министъра на вътрешните работи, наказателни постановления по ЗМВР могат да бъдат издавани от началниците на районни управления в СДВР. Актосъставителят е служител на МВР, следователно е оправомощен да издава АУАН по ЗМВР съгласно ЗМВР и представената заповед №81213-1098 от 25.08.2017 г. В този смисъл актосъставителят и наказващият орган са материално компетентни да установят нарушението и да наложат за него административно наказание.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правото на защита на жалбоподателката и в този смисъл самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

На първо място, съдът намира, че е налице противоречие между словесното и цифровото описание на нарушението, изразяващо се в следното:

Съгласно разпоредбата на чл.64, ал.1 от ЗМВР полицейските органи могат да издават писмени разпореждания до граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции, които предвид действието на ал. 4 на същия член са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение. Съгласно ал. 2 на същия текст, полицейските органи могат да издават и устни разпореждания или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят.

В конкретния случай не е спорно, че е издадено устно полицейско разпореждане. От фактическа страна описанието на нарушението в АУАН е безпротиворечиво – жалбоподателят не е изпълнил многократни разпореждания да предостави документ за самоличност, от което описание би могло да се направи извода, че издадените спрямо жалбоподателката разпореждания са устни, а не писмени такива. Този извод се подкрепя и от събраните по делото свидетелки показания, като свидетелите разпитани в хода на съдебното следствие пред настоящия съдебен състав заявяват, че към жалбоподателката са отправяни покани да представи своите документи, но същата е отказала многократно. В същото време отговорността на жалбоподателката е ангажирана за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 64 от ЗМВР, която регламентира издаването на разпореждания от органите на МВР и тяхната форма, а именно писмената такава. Предвид на това, настоящата съдебна инстанция намира, че е налице разминаване между цифровото и словесното описание на нарушението, като по този начин съдът счита, че е нарушено правото на жалбоподателката да разбере за какво именно нарушение е ангажирана отговорността ѝ.

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че е налице нарушение на разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като видно от всички събрани по делото доказателства при осъществяване на служебните си задължения свидетелите са спрели жалбоподателката докато същата е управлявала лек автомобил. Същото обстоятелство не е отразено нито в съставения АУАН, нито в издаденото въз основа на него наказателно постановление. Предвид на това, съдът намира, че процесните документи са издадени при непълно отразена фактическа обстановка, поради което е налице нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на правото на защита на жалбоподателката. Съдът намира също така, че видно от събраните по делото гласни доказателствени средства актът за установяване на административно нарушение е бил съставен в сградата на ОЗ РУ, след като жалбоподателката е била задържана и отведена там. Същото обстоятелство обаче отново не е било отразено в съставения акт.

Предвид всичко гореизложено, настоящата съдебна инстанция намира, че

наказателното постановление подлежи на отмяна като издадено в противоречие с процесуалния закон и ограничаващо правото на защита на жалбоподателката.

Относно разноските:

Съобразно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН , в производството пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Чл. 143, ал. 1 от АПК предвижда, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. С оглед на това настоящият съд следва да осъди СДВР да заплати на жалбоподателя Н. К. С., възнаграждение за оказаното му процесуално представителство от адвокат, чийто размер съобразно представеното от адв.Й. пълномощно, с което жалбоподателката е упълномощила адв. В. П. да я представлява пред настоящата съдебна инстанция. Същото има характер на списък с разноски, който възлиза на сумата от 300.00 лв.

Предвид изхода на делото съдът намира, че следва да остави без уважение искането направено от процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Като взе предвид гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 97-ми състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) №.....от 03.08.2022г., издадено от Нина П.а на длъжност „началник на 03 РУ СДВР“, с което на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за министерство на външните работи е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 64 от ЗМВР.

ОСЪЖДА СДВР **ДА ЗАПЛАТИ** на жалбоподателката Н. К. С., ЕГН:***** направените по делото разноски в размер на 300 /триста/ лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното искане от въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд – гр.София в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____